

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

35/2014

10. prosince 2014

ročník 99

cena: 13 Kč

Příští číslo vyjde

17. prosince 2014

Z obsahu

** Mohl se Ježíš
narodit jinde
než v Judské zemi?*

** Podivné tělo*

Poselství ke 3. adventní neděli

BLAZE TĚM, KDO SE NEPOHORŠUJÍ
MATOUŠ 11,2–6

Ježíš říká: „Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží,“ Kraličtí mají: „kdož se nehorší na mne.“ Tedy: Blaze tomu, kdo si mne nenechá očernit svými pochybnostmi, nebo druhý-

mi lidmi, kdo mne nebude skandalizovat. Tak zní totiž původní řecký výraz, který evangelista používá: skandalon.

Bible tohoto výrazu používá pro ony situace, kdy něco nechceme udělat, či se s něčím či s někým nechceme solidarizovat, a tak si to zdiskreditujeme, abychom to mohli odmítnout.

Nebo také pro ty situace, kdy někdo potřebuje někoho před ostatními lidmi znemožnit, a tak si na něho vymyslí nějakou pomluvu.

Zde to říká Ježíš v situaci, kdy Jan Křtitel, který sedí ve vězení, posílá za Ježíšem své žáky – v pochopitelně netrpělivé otázce, kdy už konečně otevře Ježíš ten zlatý věk svobody a kdy i on, Jan, bude moci shodit své okovy. Ježíš zklamává Jana svým pokojem, a tak si ho Jan skandalizuje. A Ježíš se nijak neobhajuje – jen poukazuje na Izajášovo zaslíbení: hluchí slyší, slepí vidí, chromí chodí, chudým je zvěstováno evangelium (Iz 35).

Janovo očividné zklamání připomíná otázky všech těch, kteří svoji víru v Krista pochopili jako vzájemně výhodnou smlouvu: já ti, Bože, budu věřit a budu dodržovat tvé řády, a ty mne za to ochráníš před nemocí, bolestí, před smrtí mých milovaných...

A také zklamání všech těch, kdo chápou Boha jako programátora všeho dění na světě, a proto bolestně opouštějí svou víru po humanitárních katastrofách či po válkách. Říkají: Bůh nás zklamal. Je to špatný Bůh. Bůh našich představ neexistuje. Bůh po Osvětimě, po Srebrenici je mrtev...

A proto nejen učedníkům Janovým, ale všem nám říká Ježíš: Blahoslavení, kteří se nepohoršují. Kterí neztrácejí naději tehdy, kdy té naděje je nejvíce zapotřebí, kdo věří i tehdy, kdy mnozí víru netrpělivě ztrácejí. To je blahoslavenství dnešní neděle!

Zdeněk Bárta,
farář ČCE, Litoměřice

Navigace

Pomíjí doba podzimu, světla ubývá, blíží se Vánoce. Přicházejí mlhy a kolem nás bývá někdy docela malá viditelnost. Období plískanic a námraz v kombinaci se špatnou viditelností vzbuzuje u mnohých obavy z pádu. Nejen pádu, ale i nejistot a obtížné orientace. Vzpomínám si, jak jsme se jednou v dušičkovém období vraceli letadlem z ostrova, kde jsme byli na pozdní dovolené. Nad Evropou se slunečné počasí proměnilo v naprostou neprůhlednost. Mlha jak bílá kaše kolem nás tmavla a houstla a my si připadali jak slepí. Viditelnost byla nulová. Přiznám se, že v nás po hodině letu byla malá dušička. Podaří se pilotovi v Praze bezpečně přistát? Nenarazíme na něco, nersazíme se s jiným letadlem? Přistát se podařilo, pilot se řídil přesnými pokyny navigace. Co kdyby nás ale taková mlha přepadla v neznámé horské krajině na výletě! Co bychom si počali na úzké stezce, kde nevíme, kam stoupneme a hrozí pád do propasti? Jedině s horským vůdcem, který cestu dobře zná, bychom šli bezpečně a došli do cíle. My známe výzvu našeho zachránce: „Následuj mne!“ Ježíš Kristus cestu zná, s ním v životě nezabloudíme, do propasti se nevrátíme, k cíli nás dovede. Trápí nás však, když kolem vidíme tolik bloudících. Krácejí sebestiště po nejistých cestách, nevidí dobře všechna úskalí a domnívají se, že vůdce nepotřebují. Vede je vlastní ego, jeho touhy a ambice. Mnohdy ani netuší, že následují falešné vzory a čeká je pád.

Nedávno skončila v Domě umění výstava nazvaná Důstojnost lidstva, výstava k 100. výročí 1. světové války. Ta válka stála mnoho zbytečně zmařených životů a mnoho utrpení. Lidé přicházeli nejen o své blízní, ale i o svou důstojnost. Jedním z exponátů byla bílá ovečka ve skutečné velikosti, nazvaná Vlk v rouše beránčím. Kdybyste se nepodívali zblízka této „ovečky“ do dravých vlčích očí, nic byste nepoznali. Tak dokonale může být zlo maskováno!

Jedno dílo se týkalo pádu člověka. Polský umělec na přidružené výstavě zdokumentoval svůj tvůrčí proces. Vidíte, jak se mladý autor trápí z nedostatku tvůrčí inspirace. Má před výstavou a neví, co vystaví. Je nervózní a pomyšlení na starého souseda odvedle ho také rozčiluje. Raději kdyby jej postihl infarkt, pomyslí si. V tu chvíli se dostavila inspirace a jeho ruka začala kreslit. Hotová kresba znázorňuje smrtelný pád souseda. Autor tuto kresbu následně provedl jako sochu. Vzniklo dílo originální, nevidané prostorově pojaté. Postavu tvoří soubor zhmotnělých tmavomodrých, ve vzduchu se vznášejících linií, prostě něco nového. Umělec mohl být spokojen. On však poznává, kdo jej inspiroval. V doprovodném filmovém dokumentu to vidíme v plném světle. Kreslící levá ruka umělce se zde proměňuje v satanův pařát. Vzniklé dílo prozrazuje chtění Zlého inspirátora. Přeje si pád a smrt člověka. Zdá se, že je polský umělec s touto inspirací srozuměn. Neprotestuje. Sám říká: Denně se rozpolcuji, a tak pojmenoval i svou výstavu. Znamená to, že ví, že není sám svůj a klidně se pro úspěch podvolí i nedobrým silám. Svůj talent a schopnosti propůjčí

Dokončení na str. 2

Adventní zamyšlení

“Věru, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egyptané utlačují. Nuže pojd’ (Mojžíši), pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.”

Exodus 3,1-10

Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: “Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.”

Jan 1,29

Své adventní zamyšlení, pozvání píší krátce po mém návratu z Izraele a Jordánska, kde jsem byla na poutním zájezdu. Tedy ze země, kde se odvíjely dějiny lidu izraelského a křesťanského. Mnohá místa, přestože se od těch dob lidskou

rukou změnila, mi ožívala před očima oněmi událostmi, tak jak je můžeme číst v Bibli. Tedy svědectvím těch, kteří zakusili a dosvědčili lásku a milosrdenství našeho Boha Hospodina. Boha, který člověku svěřil opatrování zemi a vše, co na ní pro něho připravil. Jenže člověk, my lidé ve svém obdarování svobodou od samého Boha jsme tak často tento veliký dar použili a zneužili, používáme a zneužíváme a tak životy své i životy druhých zotročujeme. Často vynakládáme mnoho síly pro to, co je pomíjivé a co nám nakonec nepřináší radost z našich životů. Radost z toho, že tu můžeme být jeden s druhým. Ne-

jsme dokonalí, naše všelijaké touhy nám pak přinášejí mnohá zklamání. Procházíme-li nějakými nesnáze, obracíme se v nich k Bohu, ale začne-li se nám lépe nebo naopak hůře dařit, opouštíme své volání a snažíme se spoléhat na své síly a na to, co můžeme vidět, na co si můžeme sáhnout. A o tom také biblické vyprávění vydává svědectví.

Lidé Bible nebyli jiní než my. Ale Hospodin je nikdy neopustil a vždycky si je povolal. Dokonce můžeme říci, že někdy velmi dlouho přemlouval toho, koho si vybral, aby svůj lid vyváděl z jejich nevíry a beznaděje.

Dokončení na str. 2

Do jubilejního roku

Máme před sebou významný rok – nejen že si spolu s širokou veřejností budeme připomínat 600 let od mučednické smrti věrného svědka mistra Jana Husa, ale také vstoupíme do jubilejního 100. ročníku vydávání Kostnických jisker.

Je bez pochyby, že obě tato výročí spolu úzce souvisí. Kdyby se před více jak sto lety nechystala evangelická veřejnost tak dlouze a obsírně na 500. výročí Husova upálení, patrně by ani nedošlo k tak odvážnému počínu začít vydávat nové evangelické periodikum s tak velkými plány. A patrně i jeho název by byl jiný.

Tato výročí ovlivňují i naše vydavatelské plány. Rádi bychom několika články připomněli něco z historie Kostnické jednoty (možná, že zopakujeme příspěvky, které v minulých letech důkladně popisovaly podstatné události, ke kterým bychom asi nic nového nepřidali), zvláště ale bychom chtěli na ukázkou přetiskovat výběry z toho, co bylo v prvním ročníku Kostnických jisker uveřejňováno.

Zvláštní rubriku, snad v každém čísle, mají tvořit převody Husových dopisů do současnější češtiny. Domníváme se, že to bude důstojný příspěvek k oslavě tohoto českého reformátora a zároveň užitečné čtení pro naše čtenáře.

Naše plány jsou však odvislé od vaší další přízně tomuto listu – a tak vyhlížíme, že vytrvají naši osvědčení autoři a že se k nim přidají i noví. A že i v tomto čase bude mít Evangelický týdeník – Kostnické jiskry své věrné a spokojené čtenáře.

S přáním pokojného adventu

Bohumil Kejř, redaktor

8. LEUENBERSKÝ SYNOD

Ve dnech 21. a 22. listopadu 2014 se v Praze konal 8. synod leuenberských církví v České republice. Synod je sněm volených zástupců českých církví, které jsou členkami Společenství evangelických církví v Evropě (něm. zkratka GEKE). Kromě ČCE do synodu patří Církve bratrská, Církve československá husitská, Evangelická církev metodistická a Slezská církev evangelická a.v. Hostitelkou byla tentokrát Evangelická církev metodistická, v jejíchž pražských prostorách v Ječné ulici synod proběhl. Podle Leuenberské konkordie, základního dokumentu tohoto společenství, si členské církve „navzájem udělují společenství ve Slovu a svátostech a usilují o co největší pospolitost ve svědectví a službě světu“.

„V tom smyslu byla jednání zahájena bohoslužbou s večerí Páně. Kázáním na heslo Jednoty bratrské „Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili“ (Da 6,23) posloužil prof. Pavel Filipi,“ popisuje začátek synodu Daniela Hamrová z ekumenického oddělení Ústřední církevní kanceláře Českobratrské církve evangelické. „Dalším smyslem synodálního setkání je příležitost ke sdílení a rozhovorům o otázkách zásadních i aktuálních. Na pořadu jednání v pátek večer byla zpráva předsednictva Českého leuenberského společenství a aktuální informace z evropského GEKE. Hlavní téma bylo podle rozhodnutí předchozího synodu Církve a majetek a bylo mu vyhrazeno celé sobotní dopoledne. Je to téma aktuální vzhledem k nedávno přijatému restitučnímu zákonu, jímž české církve nastoupily cestu k hospodářské soběstačnosti,“ dále vysvětluje Daniela Hamrová. Přednášejícím byl ing. Pavel Stolař, koreferáty k tématu připravili zástupci všech ostatních církví. „Rozhovor posloužil k obohacení odlišnými pohledy i nápady. Praxe v církvích je různá. Některé církve restituční náhrady rozdělují stejně jako ČCE centrálně, jedna církev je předává přímo sborům, které s nimi hospodáří samostatně, jedna církev pravomoc rozhodování převedla na nižší správní celky,“ doplňuje Daniela Hamrová.

Třetím důvodem ke společnému synodu je plánování společného díla. Proto se 8. leuenberský synod zabýval návrhem ČCE, aby se pokračovalo ve vydávání příručky každodenních biblických čtení společně pro všechny členské církve. Předsednictvo synodu bylo pověřeno, aby v tomto smyslu jednalo s vedeními církví. Synod dále zvolil předsednictvo: předsedou synodu zůstává Jan Roskovec z ČCE, místopředsdkyní Jana Křížová z ECM a nově zvoleným dalším místopředsedou je Marek Říčan ze SCEAV. Příští leuenberský synod se bude konat 25. - 26. 11. 2016 na pozvání Církve bratrské. Jeho tématem bude: Co znamená být církví.

www.e-cirkev.cz

ALIANČNÍ TÝDEN MODLITEB NA ROK 2015 PROBEHNE V TÝDNU OD 4. DO 11. LEDNA 2015.

Letošní název Aliančního týdne modliteb „Hospodin dá vyrůst spravedlnosti“ je převzat z textu proroka Izajáše 61,11. Budeme se proto mj. přimlouvat za náš justiční systém, policii, některé oblasti největší nespravedlnosti, která jistě volá k nebesům po nápravě. Více informací najdete na internetových stránkách České evangelikální aliance www.ea.cz

Navigace

Dokončení ze str. 1

zlému. Opravdu smutná cena za dočasnou slávu a věhlas. Konečný zisk je zde ztrátou. Možná však, že nás umělec chtěl upozornit na to, kam to vede, když se neřídíme láskou, když máme v sobě nenávist. Odhalil skrytou roušku.

Chodit ve tmě a šeru vede k pádům. To v praxi snadno poznáme. Obtížnější je však rozpoznat úskalí duchovního šera, duchovní temnotu. Tam hrozí závažnější úrazy a pády. „Přední sklo“ našeho výhledu se velmi snadno zamlží a my neprohlédáme. Potřebujeme očistit, dát průchod světlu, mít ve vidění jasno. Pořádek a ne chaos. Bůh dává světlo. „Budiž světlo,“ řekl na počátku stvoření. Náš Spasitel je světlo, které přišlo na svět, abychom život měli. To Světlo osvětluje každého člověka, obrátí-li se k němu. „Světlem nohám mým je tvé slovo, osvětluje moji stezku,“ vyznává žalmista. Hospodin je můj pastýř, vodí mne po stezkách spravedlnosti své, dosvědčuje. Obrátím před nimi tmu v světlo, praví Bůh v knize Izajáše proroka. Mohli bychom citovat mnoho dalších biblických veršů i zaslíbení.

V současné době žijeme v době rozličných duchovních mlh a pološer. Zahalují realitu kolem nás, znesnadňují pravé poznání, mohou svést mimo dobrou cestu. Klopýtáme, škobrtáme. Před očí se vemlouvavě derou rádooby dobré vzory, pravda je relativizována. Názor špatný mívá stejnou vypovídací hodnotu jako názor dobrý. Černé se mnohdy vydává za bílé a bílé za černé. Je nesnadné se v tom vyznat. Někteří lidé otázku po pravdě dávno vzdali, zůstávají lhotejní a neteční. Mnozí ztrácejí ostražitost a bdělost.

Boží slovo nám podává pomocnou ruku. Zkoumejte duchy, zda jsou z Boha, neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa, praví se v 1. listě Janově. Nedejte se oklamat vlky v rouše beránčím. Po ovoci jejich skutků poznáte je. Buďte bdělí, rozsuzujte čas, zkoumejte i sebe. Kdo stojí, hled', abys nepadl. Chodíte ve Světle, pod zorným úhlem Božího slova, apeluje.

Moudrost shůry je především čistá, mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Opusťme pozice nerozumných a nekulhejme na obě strany, nedejme se rozpolcovat. Přemáhejme zlo dobrem, nenechme se přemoci zlem. Střezme své srdce, nedávejme v něm místo Zlému. Jako Boží děti budme šiřitelé pokoje, ne zloby a nenávisti. A budme vděční. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj.

Marie Plotěná

Adventní zamyšlení

Dokončení ze str. 1

Když jsme projížděli a procházeli moábskou krajinou (Jordánsko), kde putoval Mojžíš, kterého si Pán Bůh povolal, aby vyvedl lid ze země otroctví (Egypta) a přivedl jej do země, kterou kdysi zaslíbil Abrahamovi a jeho potomkům, uvědomila jsem si, že v takto nehostinné pustině (skalnatá poušť) museli procházet velikou zkouškou své víry. A Mojžíš byl ten, který je vedl, protože přijal od Boha povolání, aby je vysvobodil. Dokonce byl připraven vydat i svůj život, jen aby byl ušetřen lid, který mu Hospodin svěřil. On sám nakonec do země zaslíbené nevede. Hospodin jej vyvede na horu, aby viděl to bohatství země, do které vejdou jeho potomci. Z té pustiny Mojžíš vidí zemi, která je bohatá na pastviny i úrodnou půdu pro vše, co budou

ke svému životu potřebovat. Někdy je dobré, když se člověk dostane na poušť (pustinu) svého života, nebo se tam dostane pro své nedobré jednání, aby mohl uvidět, co všechno má od Pána Boha k dispozici. A to platí nejen o hmotném zabezpečení našeho života.

Uplynulo mnoho let od dob Mojžíšových a Boží lid se nachází na poušti svého duchovního života. Bůh ví, že bez jeho pomoci se z ní nedostane. Zůstane v pustině bez cíle. Proto posílá Jana, který volá k pokání (uvědomění si svého nedostatku a hříchu) a nabízí pomoc ve svém Synu Ježíši, který jako ten beránek, kterého obětoval otec rodiny každý rok za provinění (hříchy) své a své rodiny, bude jednou provždy obětován, aby svou krví smyl hříchy celého světa. On, zachránce nejen pro lid izraelský, ale pro

všechny lidi, přichází na tento svět v chudobě, ale slávě, s níž jej vítají radostně pastýři na horách. Chci vás i letos, na počátku adventní doby, pozvat k očekávání a radosti z narozeného Spasitele světa. A mít touhu tu radost dosvědčovat svým životem všem kolem nás.

MODLITBA

Bože, Pane a Spasiteli náš, s jásotem v srdci tě chválíme a oslavujeme za tvou lásku k nám. K nám, kteří jsme někdy pochybovační, nedůvěřiví a malomyslní. Ale také pyšní a sebejistí. Spoléháme na své schopnosti a síly a nedocházíme nám, že to všechno máme od tebe. Děkujeme, že nás stále všelijakým způsobem voláš a zveš pod svou ochranu a záchranu. Děkujeme i za tento letošní čas adventní. Amen.

Marta Zemánková

Jan Budař vylicitoval pro vsetínskou Diakonii přes 157 tisíc Kč

Sobotní podvečer (22. 11.) patřil ve Vsetíně Dobročinné aukci DOMOV. Již po šesté ji pořádala vsetínská Diakonie, která letos do role licitátora přizvala herce Jana Budaře. Ten se výborně zhostil své role, a protože přišli i štedří dražitelé, výsledná částka se vyšplhala až na 157 800 Kč. Šestá dobročinná aukce Diakonie Vsetín se již od počátku nesla v „novém kabátu“. Reprezentativní prostory vsetínských Maštalisek poskytl příjemné prostředí jak pro vystavená umělecká díla, tak pro samotné dražitely. Hudebního recitálu v úvodu aukce se ujala francouzská šansonierka Céline Bossu, která svým dech beroucím vystoupením příjemně naladila přítomné na nadcházející dražební klání. O nezaměnitelnou aukční atmosféru se skvěle postaral herec, bavič a hudebník Jan Budař. Ten, jak sám řekl, nebyl na Vsetíně poprvé a v minulosti dražil již třikrát při podobných příležitostech. Díky jeho licitátorskému umění a samozřejmě díky ochotným lidem, kteří přišli podpořit dobrou věc, se výtěžek aukce vyšplhal tak vysoko.

„Dílem, které se vydražilo za nejvyšší částku, se stal obraz Maxe Švabinského. Ten z původní vyvolávací ceny 1 tisíc Kč vystoupal na konečných 13 tisíc Kč,“ sdělila Jana Najtová z Diakonie Vsetín a dodává: „Je lidsky povzbuzující vidět, nakolik jsou lidé nakloněni myšlence pomáhat druhým. Právě toto vnímáme na každé dobročinné aukci jako jedinečné. Ochotu přítomných dražit předměty za ceny několikanásobně vyšší než je jejich skutečná hodnota. Věříme, že každé takové umělecké dílo si pro svého nového majitele zachová i svou přidanou hodnotu – hodnotu daru, kterou přispěl na dobrou věc.“

V dražbě nabídla Diakonie Vsetín 54 děl. Devět z nich vytvořili samotní uživatelé Diakonie při tzv. aktivitách, protože i oni sami chtěli přispět „svojí troškou“ ke zdatu dobročinné akce. Při svém tvoření využili výtvarných technik jako je malba na sklo, keramika nebo potisk látky. Zbylých 45 děl darovali (nejen) valašští umělci – byly to obrazy, šperky, výrobky z kůže, kovu, keramiky, látky a hedvábí. „Naše poděkování patří všem umělcům, kteří do aukce

darovali svá umělecká díla - bez nich by se aukce nemohla uskutečnit,“ shrnuje Najtová z Diakonie. A jak s výtěžkem Diakonie Vsetín naloží? „Získané finanční prostředky použijeme na výdaje spojené s přechodným pobytem seniorů v náhradních prostorách po dobu rekonstrukce Domova Ohrada. Díky aukci pokryjeme celé dva měsíce nájemného,“ vysvětlil Dan Žárský, ředitel Diakonie Vsetín. Letošní šestá Dobročinná aukce navazuje na pět předchozích ročníků. Lidé, kteří darovali do aukcí svá díla a výrobky, i samotní dražitelé tak pomohli svými finančními prostředky k dokončení úprav Domova Jablonová; k celkové rekonstrukci přilehlé zahrady nebo zakoupení nového automobilu pro službu denního stacionáře Zahrada. Záštitu nad aukcí převzala Mgr. Taťána Valentová Nersesjan, radní Zlínského kraje pro oblast sociálních věcí, národnostních otázek a menšin. **Partneři akce:** Lékárny Hanák, VS DOMY a.s.

Reformní kazatel Konrád Waldhauser

NAROZENÝ ASI 1320 V DOLNÍM RAKOUSKU – ZEMŘEL 8.12.1369 V PRAZE

Vstoupil do kláštera řádu augustiniánů – kanovníků ve Waldhausenu (v oblasti Strudengau)v Horním Rakousku, který mu umožnil značné vzdělání, snad v Itálii. Asi 1349 byl v Pasově vysvěcen na kněze a působil pak jako potulný kazatel. V jubilejním roce 1355 se účastnil pouti do Říma, při které rovněž kázal. Do Čech ho nejprve pozvali Rožmberkové, kteří byli s jeho řádem ve spojení. Kritizoval kupčení s církevními úřady (simonii) a s ostatky a útočil na neřesti, které se rozmohly hlavně v duchovenstvu. Na doporučení arcibiskupa Arnošta z Pardubic ho císař Karel IV. pozval do Prahy a hmotně ho zabezpečil prebendou v Litoměřicích. Německy a latinsky kázal u sv. Havla a později v Týnském chrámu, dokonce i na prostranství před ním. Měl velký ohlas mezi univerzitními studenty, německými měšťany a českými posluchači, kteří tyto jazyky znali. Silně zapůsobil zejména na Miliče z Kroměříže, takže zanechal práce v císařské kanceláři a věnoval se kazatelství. Prostřednictvím císaře usiloval o návrat papeže z Avignonu do Říma, ovšem marně. Přál si také urovnání poměrů v Itálii. S kritikou zlořádů narazil u mnišských řádů, takže byl (zcela neprávem) obviněn z kacířství. Jeho kázání měla mravní, společenské a asketické důrazy. Naštěstí měl mocné příznivce – pražské arcibiskupy, císaře i samotného papeže Urbana V. Stal se historicky prvním reformním kazatelem v Čechách a okolních zemích, na kterého brzy navázali kazatelé a bohoslovci domácí.

Z jeho bohaté literární činnosti připomeňme: Postilu studentů svatě pražské univerzity, Obranu, Řeči o svatých, Knížku odpovědí, O umění kazatelském a korespondenci.

„Čím to je, že lid má tolik lásky a přítulnosti, když ho kárat nepřestávám? Mnichové žebraři počínají sobě naopak, pochlebují lidem, a hle – v jejich kostelích je prázdnost!“

Bohuslav Vik

Rok české hudby 2014

RAFAEL KUBELÍK (1914 – 1996)

STO LET OD NAROZENÍ VELKÉ OSOBNOSTI HUDEBNÍHO SVĚTA

„Já jsem opustil vlast, ale neopustil jsem národ.

Národ nelze opustit.

Já jsem vždycky Čech a zaplat' Pánu Bohu, jsem na to hrdý.”

Dějiny naší malé vlasti znají hořké slovo exil, exulant, emigrace až příliš dobře a jsou jím smutně poznamenány. Odhadem se uvádí – evidence pochopitelně nebyla a nemohla být přesná –, že v 17. století po bělohorské porážce byla donucena opustit svůj domov až jedna čtvrtina obyvatel Čech a Moravy, neboť jediné touto bolestnou volbou mohla uhájit svobodu svého svědomí.

V tomto smutném výčtovém přehledu jen letmo připomeňme emigraci sociální, tedy emigraci za chlebem, která se naší zemi také nevyhnula a ochudila ji tak opakovaně o mnohé schopné, pilné, podnikavé občany. Další silná politická a národnostní emigrační vlna, vyprovokovaná strachem z nacismu, nastoupila před druhou světovou válkou a opět citelně poznamenala národ jako celek. Jizvy tohoto exilu se ještě nezacelily, když houstnoucí atmosféra komunistického puče v únoru 1948 vyhnala z domoviny další tisíce vzácných osobností, a ještě nezhojené národní vědomí bylo znovu silně otřeseno. Otřeseno o to bolestněji, že v této emigraci nebyl mravní profil uprchlíků tak jednoznačný, jak tomu bylo ve století sedmáctém. Mezi těmi, kdo se vzepřeli rodící se totalitě a byli existenčně i občansky vážně ohroženi, byli nyní i kalkulačtí jedinci, kteří pod clonou občanské nesvobody a politické totality odcházeli za hmotnými statky ekonomicky úspěšnější kapitalistické společnosti a snažili se na domov co nejrychleji zapomenout. Jejich počet ještě vzrostl v dalším mohutném emigračním vzepětí po invazi sovětských tanků v roce 1968. Nicméně těch, kteří opouštěli do-mov ohrožení, ve jménu etiky, z hrdosti, v bolestném vzdoru, s lítostí a neradi, těch, kteří se stávali světoobčany proti své vůli, těch, kteří – ač v cizině úspěšní – přece toužili trvale po návratu do vlasti, bylo jistě nepoměrně více.

Mezi nimi vyniká nádherná osobnost Rafaela Kubelíka, velkého dirigenta, citlivého, vynikajícího virtuosa a hudebního tvůrce, od jehož narození uplynulo 29. června letošního roku sto let. Tento laskavý a navzdory závratné proslulosti nesmírně skromný a pokorný umělec se stal brzy legendou celého hudebního světa své doby. České veřejnosti však bylo jeho umění na dlouhá léta odepráno. Když se po dvačtyřiceti letech emigrace vrátil 8. dubna 1990 do vlasti, pozdravil na letišti znovu navracený domov těmito slovy:

„Vždyť já byl celou tu dobu v duchu s vámi.”

Ano, nezapomněl, nikdy nezapomněl. Dvacet let dirigoval Bavorský rozhlasový orchestr v Mnichově a celou tu dobu jezdil na nedaleký vrch šumavského hraničního hvozdu Velkého Javoru, aby odtud spatřil na horizontu v dáli alespoň cípek domoviny. Uprostřed věhlasu a úspěchu provázely cizinou tohoto českého hudebního veličana smutek, touha, stesk. Ale ani doma v Če-

chách nezůstal zapomenut, ač pro to udělala totalitní moc úplně všechno a dlouhý čas emigrace jí k tomu poskytl dost příležitostí. Vzpomínky však zakázat nemohla. Naštěstí! Pouhé čtyři dny po návratu do vlasti byl Rafaelu Kubelíkovi doživotně udělen titul čestného šéfdirigenta České filharmonie a hned nato se 12. května 1990 pod jeho citlivou taktovkou rozezněly milované tóny *Smetanovy Mé vlasti* na zahájení prvního postkomunistického ročníku Pražského jara. 1. června téhož roku poctila vzácného Mistra udělením čestného doktorátu Univerzita Karlova. 9. června byl požádán, aby řídil do historie navždy vepsaný *Koncert vzájemného porozumění* spojených orchestrů České, Brněnské a Slovenské filharmonie na Staroměstském náměstí v Praze v den po desetiletých opět svobodných volb. Událost stíhala událost. Rafael Kubelík byl doma přijat s láskou, nadšeně, vděčně a české publikum se po dlouhé odluce nemohlo nasytit jeho dirigentského mistrovství. Nezapomenutelné bylo též Kubelíkovy provedení *Dvořákovy Symfonie č. 9 Z Nového světa*, *Mozartovy Symfonie Pražské a klavírního koncertu* v podání České filharmonie a Rudolfa Firkušného ve prospěch Výboru dobré vůle Olgy Havlové.

Naposledy Česká filharmonie vystupovala pod jeho noblesním, precizním vedením v Tokiu 2. listopadu 1991. Tehdy – již dlouhou dobu nemoci sužovaný, a přece stále aktivní a tvůrčí šestasedmdesátiletý Mistr – ukončil svou bohatou uměleckou dráhu, kterou započal ve vlasti jako dvacetiletý.

Rafael Kubelík se narodil 29. června 1914 na tudorském zámku Býchory u Kolína. Jeho matkou byla půvabná Maďarka Marianna Scellová, dcera předsedy Nejvyššího uherského soudu, jeho otcem pak jedinečný houslový virtuos Jan Kubelík. Při křtu držel děťátko na rukou houslista-pedagog Otakar Ševčík a vypráví se, že do peřínek vložil chlapečkově svitek not. Snad aby ho takto hudbě předurčil a zaslavěl. Povedlo se! Výrazný Rafaelův hudební talent se projevoval od nejútlejšího dětství. Byl výborným houslistou, ale prokazoval zároveň mimořádné schopnosti dirigentské. Na pražské konzervatoři studoval souběžně housle, dirigování, skladbu a také klavír. Dirigování absolvoval na Slovenském ostrově v Praze provedením předehry *Antonína Dvořáka Othello*, housle a skladbu jen několik dní poté svou vlastní *Fantazii pro housle a orchestr*. Byl hudebně naprosto všestranný. Vynikajícím způsobem vystupoval též jako klavírní partner svého otce na jeho světových turné, např. v Itálii, Rumunsku, Americe. „Cítili jsme spolu stejně do poslední fráze, poslední šestnáctiny, do poslední dechu,” přiznává se synovskou pýchou.

V pětadvaceti letech se stal Rafael Kubelík šéfem brněnské opery, v roce 1941 byl jmenován po brilantním Václavu Talichovi uměleckým správcem České filharmonie, kterou dirigoval již od roku 1936. Když mu bylo v následujícím roce nabídnuto místo šéfdirigenta ve Spojených státech, odmítl. V údobí nacistické okupace pracoval v ilegality a osvobození přivítal se svou filharmonii 20.

června 1945 *Koncertem díkůvzdání* na Staroměstském náměstí. Nad starou Prahou se opět volně rozletěly tóny *Smetanovy Mé vlasti*, tóny plné důvěry a naděje do časů budoucích. Lidé byli šťastní, po letech útisku a svíravého strachu plní radostí a tvůrčího elánu. Také Rafael Kubelík se pustil do práce s oživeným nasazením, a to nejen jako umělec, ale též jako organizátor. Usiloval společně s Františkem Schwarzenbergem o navrácení Rudolfiny České filharmonii a založil později tak oblíbený a populární Mezinárodní hudební festival *Pražské jaro*, jehož první ročník zahajoval i ukončoval. Už jen touto zdařilou uměleckou aktivitou se natrvalo vepsal do hudebních dějin své země i světa.

Komunistický převrat v únoru 1948 však uzavřel hrdému umělci ve vlasti cestu svobodné tvorby a neomezovaného myšlenkového rozmachu. Jeho vystoupení s Českou filharmonii 5. července 1948 bylo na dlouhá léta poslední.

Pod jeho taktovkou pak zněla snad všechna významná hudební díla v podání takřka všech výrazných hudebních těles uměleckého světa, jen doma byla umělcova práce tabuizována. Obohacoval svým nevšedním talentem – všechny skladby dirigoval zásadně z paměti –, svým nedotčeným mravním profilem, svou křesťanskou etikou celý svět a přitom toužebně vzpomínal na trpící, mravně, duchovně i ekonomicky upadající domovinu. V padesátých letech jeho věhlas způsobil, že dostal několikrát opakované pozvání k návratu do Československa. Vyslovil jedinou podmínku: *svobodu všem politickým vězňům a osobní svobodu všem občanům země*. Byla nespoklitelná.

Dramatická opera *Veronika*, v časovém pořadí vzniku dílo čtrnácté, je bezesporu Kubelíkovou nejznámější skladbou. Libreto s biblickým obsahem k ní napsal Dalibor C. Faltis a její premiéra se uskutečnila v roce 1947 v Národním divadle v Praze. Po listopadové revoluci 1989 ji znovu uvedlo s velkým ohlasem ostravské divadlo v režii Miloslava Nekvasila a pod taktovkou Jana Šrubaře. Rafael Kubelík přijal i se svou manželkou do Ostravy pozvání a plný dojetí představení sledoval.

„Takové zážitky v životě neexistují.

To jenom tehdy, když se člověk vrátí po tolika letech domů ...

Srdíčko mi pořádně skáče,”

přiznal se upřímně po bouřlivých ovacích, jichž se mu v závěru představení dostalo od nadšeného publika i herců.

Do povědomí kulturního světa se vepsal Rafael Kubelík také celou řadou zhudebněných církevních textů. Nejznámější je jeho *Requiem*, *Slavnostní mše*, *Kantáta beze slov pro smíšený sbor a orchestr*, *Mše pro dětský sbor a smyčcový kvartet*, *Invokace pro tenorové sóla, dětský sbor a orchestr* a mnohá další díla. Dokonalé mistrovství prozrazují též skladby komorní

NAD BIBLÍ

K otázce víry ve věčný život

VI. ŽIVOT VĚČNÝ – V POJETÍ NAŠEHO PŘEDNÍHO BIBLISTY

Po předchozích biblických studiích zaměřených na závěrečný článek Apoštolského vyznání víry se posléze obracím k formulacím profesora P. Pokorného v knížce „Má to smysl“ – Rozhovory nad biblí (Vyšehrad 2012), které se týkají věčného života. Jde o doplňující exegetické poznámky k biblickým textům navazující na biblické pojetí času. V tom nám mohou užitečně doplnit předchozí průzkum. (Citace uvádím s odkazem na titulky biblických textů, jichž se poznámky profesora Pokorného týkají.).

Proměnění na hoře (Mt 17,1-13): „Věčný život tedy není žádný posmrtný život, který by byl pokračováním života současného... Věčný život je zařazení života do všech závažných vztahů včetně vztahu k Bohu a jejich společné prožívání. „Doplňuji: Naše vnímání času na něj nelze vztahovat. To je věčnost, které podle Bible jdeme vstříc.“ (s. 40)

Ježíšovy zázraky (Mk 5,21-43): „Uzdravení Jairovy dcery (L 8,40-56) však vypovídá ... o tom, že nemoc není osudem člověka. A protože má člověk od Boha právo žít celý svůj život, je třeba nemoci vzdorovat, aby mohl jednou člověk umřít „pln dnů“, jak se říká v žalmech. A proč o vzkříšení Jairovy dcery neměli jeho svědkové nic říkat? Jistě proto, že Ježíš na takových skutečnostech nezakládal své poslání. Jeho záměrem bylo změnit člověka zevnitř a to, že mu také pomáhal v jeho nemoci, bylo jen doprovodným projevem základního evangelia, které bylo vyjádřeno jeho proklamací království Božího...

Proměnění na hoře (L 9,28-36) „Věčnost neoznačuje nekonečně dlouhé trvání, ale spíš cestu k základu, k významu, k hlubšímu setkání a sblížení.“ (s.95).

Spor o vzkříšení (L 20,27-38): „Nikde v celé Bibli se nesetkáváme s výrokem, který by potvrzoval, že tam opět uvidíme tváře svých blízkých a drahých lidí. Všechno je totiž soustředěno na skutečnost, že se člověk spatří tváří v tvář s Bohem (1 K 13). Člověk má sklon vytvářet si ve svých představách nebe pro sebe samého. Bude to místo, kde budu já a moji milí a další, kteří k nám patří.“ (s.101). – „Vzkříšení je v běžných představách prezentováno jako posmrtný život, který je pokračováním tohoto života, při němž se všechno nedořešené nějak srovná. Podle Ježíše se bude jednat o nový život s Bohem, který je Bohem živých (L 20,38)“ (s.102). „Podle Ježíšových slov jsou lidé po vzkříšení rovni andělům a jsou syny Božími. To nemá znamenat jejich přebývání v nějakém pěnovém těle, které bývá přisuzováno andělům, ale používá tato slova v analogické funkci, že člověk, který vejde do věčnosti, spontánně plní Boží vůli, stejně jako ji plní Boží poslové – andělé“ (s.104).

Chvalozpěv v Listu Efezským (Ef 1,3-14): „Věčnost není chápána jako nekonečné pokračování života, ale jako jeho završení, jako pohled na život z jiné strany, jako setkání. Člověk tedy nemíří do nicoty, nýbrž k setkání zahrnujícímu celou věčnost“ (s.212).

Nebeská liturgie (Zj 5,8-14): „*Nahoře* označuje metaforicky klíčovou pozici. Už bibličtí svědkové věděli, že nebe není oblast umístěná nad oblaky či nad atmosférou, ale že se tak označuje sféra, v níž se odehrává to, co určuje naše pozemské dění a dává mu smysl“. (s.261).

Tyto pozoruhodné doplňující poznámky nám připomínají, že hledat smysl je důležitější než snaha o různé fabulování našich rádoby představ o věčnosti.

Jiří J. Otter

Před uveřejněním v ET-KJ jsem poprosil pana profesora o jeho vyjádření a eventuální doplňující vysvětlení jeho pojetí. On nám zaslal své doplňující formulace: „Věčný život“ není „život jednotlivé duše“, je to život nového společenství – království Božího, názorně zobrazovaný jako společenství okolo stolu (eucharistické společenství).

* Týká se konečných lidských životů jako celku. Před Bohem, v jeho „paměti“ (Ž 8,5) je celý lidský život přítomností, od narození do smrti. Konečnost života v námi vnímaném čase je podmínkou jeho jedinečnosti. Nekonečné životy by nakonec byly všechny stejné. Jako organismus nebo stroj je možno sestavit jen z různých součástí, tak království Boží bude propojením jednotlivých životů ve společném vztahu k Bohu.

* Je to nová skutečnost (čeho oko nevidalo...), která je pro člověka z hlediska Božího tím nejlepším. Člověk je zatížen svým odcizením (hříchem) a musí se postupně učit, co je pro něj nejlepší. Musí počítat s tím, že některé jeho skutky i představy na Božím soudu „sňoží“ (1 K 3,11-13). Apoštol Pavel tak interpretuje, co pro něj prakticky znamená vzít vážně obraz posledního soudu.

* Naděje ve smrti znamená, že každý lidský život (nejen život člověka jako druhu) se vztahuje k cíli a naplnění dějin (biblicky „tohoto věku“).

a koncertní – houslové koncerty, violoncellový koncert, klavírní koncert – a také skladby orchestrální, například *Chorální symfonie*, *Sekvence* a jiné.

Bolest a drama okupace vlasti v srpnu 1968 uložil skladatel do rozsáhlé skladby *Stabat mater*, která obsahuje čtyři výmluvně nazvané části – *Výkřik*, *Meditace*, *Revolta*, *Ticho*. Nežůstal však „jenom“ u hudebního protestu. Zorganizoval v cizině také bojkot komunistických zemí, jehož se účastnilo asi 150 vynikajících hudebních umělců.

Mistr Rafael Kubelík zemřel 11. srpna 1996 v Kastanienbaumu ve

Švýcarsku. 18. září však byly jeho ostatky převezeny domů do Čech a uloženy na památném, všem Čechům drahém vyšehradském Slavíně hned vedle místa posledního odpočinku jeho otce Jana Kubelíka.

„Dokud člověk nemá čisté svědomí, není svobodný.

Svoboda je možná jen tehdy, když je tím nejvyšším stupněm disciplíny.”

„Jsme šťastni teprve tehdy, když můžeme balancovat, vnitřně vyrovnávat škodlivé s dobrým a žít pro dobro a lásku.”

Milada Kaďůrková

Vzpomínky na George Hamiltona IV.

AMERICKÉHO ZPĚVÁKA Z WINSTON-SALEMU, SEV. KAROLINA (19. 7. 1937 – 17. 9. 2014)

George Hamilton IV., jenž zemřel letos 17. září, byl v bratrských sborech světové Jednoty známý jako „mezinárodní velvyslanec country a westernové hudby“.

Svou kariéru, která začala v 50. letech, zahájil George už na střední škole, když sestavil svou country kapelu, v níž vystupoval v rodném městě a jeho okolí.

V roce 1956, když navštěvoval Univerzitu Sev. Karoliny v Chapel Hillu, nahrál v kampu rozhlasové stanice „A Rose and a Baby Ruth“, song, který se stal regionálním hitem a George se dostal svým členstvím v Grand Ole Opry mezi nejpopulárnější zpěváky USA. Řady jednotlivých desek a souborů dlouhohrajících desek a televizní vystupování mu přinášely úspěch i v jiných žánrech folkové a populární hudby.

George nikdy neskrýval své silné křesťanské přesvědčení a mnoho z jeho pozdějšího díla mělo specifická biblická témata. Vždy se rychle snažil zmínit o svém celoživotním spojení s Moravian Church (= Jednotou bratrskou).

Během tříletého uměleckého turné do mnoha zemí světa navštívil několikrát Československo (na pozvání Pragokoncertu). Známa je jeho spolupráce s pianistou Jiřím Brabcem a jeho Country beatem, z které vznikla v roce 1983 vydaná LP gramofonová deska, která byla k dostání i jako magnetofonová kazeta; ve 12 nahraných písních vynikly jeho vý-

razné pěvecké schopnosti. Přátelství mezi J. Brabcem a Georgem Hamiltonem IV. nebylo jen umělecké, ale i osobní, což se projevilo např. i v tom, že George Hamilton se stal kmotrem Brabcova syna. Můžeme potvrdit, že hrál a zpíval se stejným zanícením jak ve velkém sále pražské Lucerny, tak např. i v malém shromáždění v modlitebně Jednoty bratrské v Hálově ulici. V rámci natáčení filmového dokumentu o tom, jak se slaví Vánoce v různých zemích ve světě, kde působí Jednota bratrská, natáčel se svým štábem také ve sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi. Zde také zazpíval několik písní, některé i s místní mládežnickou hudební skupinou. Byl laskavý a velmi pokorný člověk,

který se vždycky rád setkával po svých koncertech s lidmi a pro každého měl přátelské slovo. Zanechal po sobě nejen dědictví hudby a písně, ale také vzor příkladného života víry. Byl opravdovým pro Kristovým velvyslancem v každém ohledu.

Bude velice postrádán ve své rodině, ve svém sboru Fries Memorial Moravian Church ve Winston-Salemu a ve své církvi Jednotě bratrské.

Marie Ulrichová,
doplnil B.Kejř

K přiložené fotografii:
Bratr George Hamilton IV. se svým synem G. Hamiltonem V. u ses. M. Ulrichové v Hostivaři v červenci 2010

Podzimní melancholie?

Během podzimu se snad každého dotkne závan melancholie, vůně snášejšího se listů ze stromů v posledních, slunečných dnech. S ranní mlhou a chladem. Bez ohledu na to, máme-li sklon k zádušnosti, nebo jsme proklati optimisté. Bývá to někdy vytýkáno pisateli okruhu Šalomounovy moudrosti, že jako zbožný člověk propadal nezřízené trudnomyslnosti. Komu z nás se to nestalo? Pamatuji na píseň, která se kdysi zpívala a již jako dítě jsem měl nad ní řadu pochybností. Měla refrén: „Vždy veselo, vždy veselo, každodenně slunka svít.“ Tak tomu ale přece není. A navíc; na přelomu října a listopadu je obvyklé chodit k hrobům našich blízkých. Porozumíme v té situaci asi lépe starověkému autorovi, který vyjádřil, že „Pokolení odchází, pokolení přichází, ale země stále trvá. Slunce vychází, slunce zapadá a dychtivě tíhne k místu, odkud opět vze-

jde. Vítr spěje k jihu, stálí se k severu, točí se, točí, spěje dál, až se zas oklikou vrátí. Všechny řeky spějí do moře, a moře se nepřeplní; do místa, z něhož vytékají, se zase vrací k novému kolo-

běhu. Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět; nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením. Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového.“ Snad jen ty přicházející další a další generace jsou povzbudivým odkazem pro budoucnost? Leč pro nás jako pro ně zůstává okřídlený příslib: „Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.“ Na této vlně se nesl zřejmě i apoštol Pavel, když navzdory tíživým zkušenostem nás povzbuzuje: „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani anděl ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Jan Kašper

Inzerce

V KLIDNÉ ČÁSTI CENTRA DOBRŘÍŠE nabízím přízemní byt 3+1 v RD, cca 80m², zahrada. Hledám zájemce o dlouhodobý pronájem a o aktivní členství v místním sboru. Nájem 6500,-/měsíc plus zálohy na energie a vodné. Informace u faráře Samuela Hejzlara, tel: 603578108 e-mail: sammyhej@gmail.com.

č. 11

SBOR ČCE V PRAZE 10 - STRAŠNICÍCH hledá od 1. května 2015 kostelníka na 1/3 úvazku. Možnost pronájmu bytu 2+kk v domě. Kontakt - email: strasnice@evangnet.cz

č. 16

PRO REKREACI SKUPIN MLÁDEŽE ČI RODIN nabízím RD ve Svobodě nad Úpou, max kapacita 25 osob. Dobrá dostupnost na všechny okolní skiareály (skibus), cena paušální za celý objekt. Další informace u faráře S. Hejzlara: 603578108 nebo e-mail: sammyhej@gmail.com.

č. 15

Pozvánky

LEDNOVÉ KONCERTY VE STRAŠNICÍCH

Pořádá: Farní sbor ČCE v Praze 10 – Strašnicích, Kralická 4, tel.: 274 811 226, e-mail: strasnice@evangnet.cz začátky v 17 hodin
11. ledna: JIŘÍ VODIČKA, housle Bach, Ysaye, Kreisler, Paganini, Haas
18. ledna: JOSEF COUFAL, varhany, JIŘÍ POHNÁN, trubka Purcel, Charpentier, Clarke, Vejvanovský, Bach, Händel, Alain, Fauré

25. ledna: MICHAELA KAPUSTOVÁ, mezzosoprán, RADOMÍR MELMUKA, klavír, HELENA MELMUKOVÁ, klavír Dvořák, Smetana, Brahms, Chopin, Trojan, Rubinstein, Rachmaninov, Saint-Saëns, Rossini, Verdi
Vstupné dobrovolné

Týden před Vánocemi

Daruj mi most visutý na lanech veršů

Slovo Světlo

prostě jen most od tebe ke mně ode mne k Němu a zpátky k tobě

také ke hvězdám k lidem ke stvoření k odpuštění

Daruj mi most přes prázdnou a přijď mi po něm naproti

DELICIE NERKOVÁ

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3 e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné záslky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365 ISSN 0139-505X

Bohoslužby

SENIORÁT ZÁPADOČESKÝ

Českokatolická církev evangelická

AŠ – Ne 9.30 h
Husovo nám. 3, f. Pavel Kučera
ČERNOŠÍN – Ne 10 h (a c) 14.30 h (b d)
Husova 249, f. Luděk Korpa
DOLNÍ BĚLÁ – Ne 14 h (b)
Nový obvod 137, a f. Miroslav Hamari
DOMAŽLICE – Ne 9 h
Tyršova 690, f. Petr Grendel
HORNÍ SLAVKOV – Ne 11 h
Dolní příkopy, a f. Radek Matuška
CHEB – Ne 10.15 h
ul. 26. dubna 529/5, f. Pavel Hejzlár
CHODOV u KARL. VARŮ – Ne 9.15 h
Dukelských hrdinů 281, f. Radek Matuška
CHRAST U PLZNĚ – Ne 9.30 h
Železniční 477, f. Karel Šimr
KARLOVY VARY – Ne 9.15 h
Zahradní 898/33, j. Pavel Klimeš, a f. Radek Matuška
KDYNĚ NA ŠUMAVĚ – Ne 9 h
Dělnická 359, a f. Petr Grendel, f. Daniela Zapletalová Grollová
KRALOVICE – Ne 9 h (a, c, e)
Žatecká 480, a f. Karel Šimr
MARIÁNSKÉ LÁZNĚ – Ne 10 h
Lidická 189/16, f. Daniel Matouš
MERKLÍN u PŘEŠTIC – Ne 9 h
Husova 201, a f. Jan Satke
NEJDEK – Ne 9 h
Husova 525, f. Bob Helekia Ogola
OSTROV – Ne 10 h
Jáchymovská 170, a f. Bob Helekia Ogola
PLZEŇ- KORANDŮV SBOR – Ne 9.30 h
Anglické nábr. 13, f. Miroslav Hamari, f. Helena Hamariová
PLZEŇ-ZÁPADNÍ SBOR – Ne 9 h
Němčova 1722/2, a f. Helena Hamariová, j. Ondřej Pellar
PODBOŘANY – Ne 9.30 h (a c)
Politických vězňů 300, a f. Radek Matuška
PŘEŠTICE – Ne 9 h
Rebcova 557, f. Jan Satke
ROKYCAN – Ne 9.30 h
Jiráskova 481/II, f. Leonardo Teca
SOKOLOV – Ne 10.30 h
Nábřeží Petra Bezruče 501/7, j. Pavel Knorek, a f. Pavel Kučera
STŘÍBRO – Ne 10 h (b, d), 16 h (a, c), 8.30 (e)
Masarykovo n. 15, f. Luděk Korpa
TEPLÁ – Ne 9.30 h
Máchova 357, j. Renata Šilarová, a f. Daniel Matouš

Církev bratrská

KARLOVY VARY – Ne 9.30 h
Bulharská 2061/29A, k. Tomáš Holubec
KLADNO – Ne 10 h
Víta Nejedlého 1503, k. Daniel Kaleta
KLATOVY – Ne 9.30 h
Masarykova 367/III, k. David Kašper
PLZEŇ – Ne 9.30 h
Doudlevecká 31, k. Zdeněk Šplíchal
RAKOVNÍK – Ne 9.30 h
Vysoká 195, k. Jiří Bort

Evangelická církev metodistická

PLZEŇ I-LOCHOTÍN - Ne 9.30 h
Bolevecká náves 2, f. Zdeněk Eberle
PLZEŇ 3 - Ne 9 h
Husova 14, f. Filip Jandovský
TACHOV – Ne 10 h
náměstí Republiky 85, I. patro, Bc. Milan Mrázek

Bratrská jednota baptistů

AŠ – Ne 9 h
Bratrská 2960/40, k. Alois Boháček
CHEB I. – Ne 9 h
Libušina 4, k. David Sláma
CHEB II. – Ne 9.30 h
Společenské centrum Vinice, Mánesova 7
KARLOVY VARY – Ne 9.30 h
Závodu míru 112, k. Nicolae Lica
KRASLICE – Ne 10 h
Fučíkova 1639, k. Tomáš Pacovský
PLZEŇ - Ne 12 h
Klatovská 28 (1. p.), k. Lev Schultz
SOKOLOV – Ne 9.15 h
Brněnská 486, k. Michal Jílek, k. Antonín Srb
TEPLÁ – Ne 9 h
Havlíčková 42, k. Jaroslav Pospíšil